

СЯЎБА Ў РАЗГАРЫ.

Досыць нарміць нас гутаркамі!

На сходзе Бачэйнаўскай комсамольскай ячэйкі (Самыхваліцкі раён) было пастаўлена пытаньне аб пасеўнай пашані. Агронію праводзіў гутарку. Гутарку досыць няма і ўсё «пагоў», практычныя нарады і выстаўленыя маладым гаспадарам у яго гутарцы амаль адсутнічалі.

Комсамольцаў і беспартыйнае моладзь, што прысутнічала на сходзе, цікавіла не «пагоў», а «у прыватнасьці», цікавілі практычныя нарады, выхаваньня з умоў данай мясцовасьці.

Вось таму, як агронію скончыў гутарку, яму ўрады пасыпаліся вясковыя навісткі.

— Як лепш высець грыбы на пшаніцых дравах?

— Калі лепш сець дзень і якім тэм-

ем утвараць глебу пад яго? і шмат іншых.

І запытаўся, дзе можна купіць пасеўныя калёнышны. Мне агронію адказаў, што ў іх, на аграпункце. Падумав і ў аграпункт зайшоў і чыста. Чакаў-чакаў, ды годзе сказаў, Пашоў праймаць сам, ажбо аказалася, што на аграпункце ніякіх пасеўных і няма.

І так заўсёды: калі трэба агронію праводзіць гутарку, дык весткі для яго бярэ з паштэра.

Мне здаецца, што нечага гутарыць у паштэце, забіваць галова, бо пустых гутарак ні любіць нашы і сяляне. Трэба, каб нашы агронію ведалі, што робіцца ў сельскай гаспадарцы рэальна і давалі сялянам толькі практычныя нарады.

Гайсёнак

Сажы больш ня будзе.

(Вёска Скураты, Слабодзкі сельсавет, Меншчыка).

У мінулым годзе ўпалаўся к нам у ячмень і пшаніцу чорная сажка, якая вельмі пашкодзіла ўсяму насеньню і ўраджаю.

Пакараў, камуць сяляне, бог нас за грахі, нагнаўшы многа. Як прышла чарговая вясна, пашоў я да раённага агронію, узвёў фармаліну і стаў гаварыць бацьку, каб прамаці насеньне. Незгаджаюцца, і сажка нават няжоча.

Нічога ня зробіш, стаў прасіць у бацькі, каб ён даў мне фунтаў 10 пшаніцы і ячменя. Праўда, згадзіўся ён на гэта і я пасеяў прамытае насеньне асобна ў другім куку.

Мой ячмень і пшаніца параслі вельмі добрыя і чыстыя. А па агульным полі зноў такі было шмат сажы. Дзіўна бацька і суседзі на гэта боскае зелье, так зваў бацька фармалін.

У гэтым годзе яшчэ сьнег ня спаў, а мой бацька ўжо раздаваў фармалін. Пасеяў пшаніцу і ячмень толькі прамытым насеньнем.

Комсамалец Кулініч Пятрусь.

Радасьць, бы майскі дзень...

Васіль — прыкладны комсомолец, прыкладны чалавек на сваім пасеку...

Нішто на Васіля ня крыўдзіцца, нішто на яго нічога кепскага ня скажа. І гэтага рабін-нішто ня мае права.

Часта сам з сабою Васіль разважаў:

— Шчырэ... Людзі. А людзі! Колькі іх ёсьць кепскіх і надобных. Колькі не сьмалюцца. Так і на пасеку. Ёнчы хадзіць, проста гультай, толькі піць не лічыцца... Як-бы добра было жыць на зямлі, як бы прыгожа зямля выглядала, каб усе людзі былі як... Ленін... таў, як Ленін... з такою моцнаю моляю... розумію.

Больш за ўсё хваляваў Васіля тое, што пасяляцца, суседзі, якія жывуць дзесяці год разам, якія тут радзіліся і якія тут прыдзіцца дзякаваць, веку—нік не сабраліся паміж сабою.

Кожны гаспадар жыве толькі сваім жыццём, думае толькі аб сваіх справах і другую блу ўвораг.

Пасеку адпусціў каналам высеваных пашу. Кожны пасялянін атрымаў прыраку. Трэба было тагу прыраку апрацаваць, прывесці ў выгляд, прыгатаваць для сабе.

І кожны селянін выяжджае на сваім каньку, вапратне ў плуг, падрываецца і саж, падрывае каня выпрачваючы карчэ.

А чаму-б двум ці тром гаспадарам ня сарацца, чаму-б не праць гзыбей, зааротыш пару копей?

— Дзяўчына Максім! Ну як ворава ідзе?

— Мука, сынок, а яд ворава, — вылаўна а роту дзяўчыну адказаў Максім Васілю.

— А што, дзяўчына, каб мы заароталі сваіх сівак у адзін плуг ды ў міг турчвалі прыраці!

— А што думаеш...

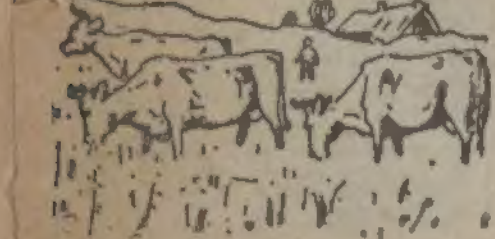
— Давараліся...

Назаўтра Васіль і Максім выехалі на поле. Максім узяў каня і павёў на прастай лініі, а Васіль моцнымі рукамі ўнарт трымаў плуг, які перапарываў залежанае шмат, пад варогам якога трапілі кароны...

Суседзі з задавальненнем глядзелі на калектыўнае парыва, алавазі на сабе, што не праці такога пачыну.

А Васіль быў рад, што гатаў маленкай калектыўнай праці вуньць другіх пасялянін. Іно радсьць, бы майскі дзень, раўнаваліся ў грудзях...

Ярына.

Прымаць непасрэдны ўдзел

у рацыяналізацыі вытворчасці—задача комсамольца-рабочага.

Піонэры працы.

(З вопыту Рэчыцкай арганізацыі.)

Ня ўсе вытворчыя ячэйкі ў акружнашчыльна падшлі да жыцця свайго прадпрыемства. Аднак некаторыя ячэйкі не праходзяць ніякай фантазіі вытворчай неадаспеласці і падбайны адносіны да працы і практычных паказан дэбляжыцца да актыўнага ўдзелу ў вытворчым жыцці.

Так, напрыклад, на тэатэральна-пінтавым заводзе «Інтэрнацыянал» комсомолец Іцкоў Рэгор—гэаграфічны ўнес у вытворчай нарадзе прапанаву аб замене нафты салам пры смязцы дроту ў тэатэральным паху. Ён даў, што гэта дасяць неспую амартызацыі і паленшаванне якасці прадукцыі. Вытворчая нарада прыняла прапанову і яна праведзена ў жыццё.

На прапанову комсамольца Гараліна Мона («Інтэрнацыянал») ўведзена павізна ў абточцы шыкалі на фрэзерным станку—дзякуючы чаму дасяць раейшых 12 гадзін, на вытаску адной шыкалы ідзе 2 гадзіны.

Шэраг практычных прапанов, вылічаных і правераных, унёс т. Міхаленка на частцы рацыяналізацыі і паленшаванні выробу філеры на ф-м «Днепр».

Рэгор Фаміненка—сёльскай комсомолец і вольны ад работ час адрамантаваў і пусціў у ход зусім закінуты ўжо станок—прас.

Але не ўсёды так.

— «Ты яшчэ малады, нічога не разумеш»—звычайна адміністратар з майстэрняў камунізму на прапанову комсамольца электрыка на частцы рацыяналізацыі на электрастанцыі. Гэта ўзор бюракратычнага адносіны да прапановы з боку моладзі. І такі прыклад неадзіночны. Досыць успомніць ганенне на комсамольку Куніўскага на ф-м «Днепр» у яўным годзе, за выступленне на вытворчай нарадзе аб недахопах у цэху. Ці тое, што таварыш Іцкоў да ўсёму партыі прышоў даведзіць справу паводле адміністрацыі заводу агадзіліся правесці ў жыццё яго прапанову прынятую вытворчай нарадай. Вядома, гэтыя адносіны дрэнна адбіваюцца на актыўнасці комсамольцаў і на прыдзёце такіх момантаў браць над абстра.

Н. В. н.

Пільна сачылі за рухам рук

(Нова-Барысаў)

Надаўна, на адчалеванні 5-ай агульна-гарадской работай канферэнцыі моладзі Барысаву і Нова-Барысаву, адбыўся вытворчы конкурс.

У конкурсе прымаў ўдзел работніцы «Чырвоная Барысаві» — шэф-унакоўшчыні і дзве купірышчыцы.

Пры навуковай залі людзей, на сцене з'явіліся сталы з рамані апакалі і скрыпкі. Нацы работніцы ў адну хвіліну ўзяліся за сваю справу.

Робота ішла шпарка. Не паспеем воям прасачыць, як ужо з рук вылятае поўна скрыпка запалак. У залі была цішыня. Вочы пільна сачылі за рухам рук. Толькі шэраг запалак у руках работніц парухаву гэтае цішыню.

Вось скончылі працу, далучылі унакоўшчыні, заслона зачыніліся, і публіка пачала налісаў конкурс. Раптам паднялася заслона і голас журы стаў перадаваць якасці унакоўшчы.

— У вас т. Зыкінд павіт бразгуноў — (ня поўных скрыпак).

— А у вас, т. Рухман, павіт лішніх запалак.

Васіля тавары дзвучат ухмыляліся і казалі, «направіліся надалей».

Другі конкурс быў наперніц-укупірышчы. Зноў зала сачыла за машынальным рухам рук, аноу шукалі сінія лісты паперы і журы якім голасам чапаў чырвоначасовіх дзвучат.

— У вас т. Бейсенон напавілі рубец — (заганьне паперы) і гэтае ўсім на недахоп—заслуга.

Усе-ж конкурс вытрымала трое. Першы т. Зыкінд, зрабіўшы раму за 2 хвіліны, другая т. Рухман зрабіўшы раму за 2,55 хвіліны, і трэці ўкупірышчыца, зукіраваўшы 13 дзесятых за 2 хвіліны. Усім вытрымаўшым конкурс былі разадзены падарункі.

Трэба адзначыць, што гэты конкурс вельмі зацікавіў моладзь. Наш калектыў комсамольцаў «Чырвоная Барысаві» мае цяпер на мэдэ ў самым хуткім часе прывесці на фабрыцы такі-ж конкурс, і дэнасаць яго так, каб у ім прынялі ўдзел больш шырокія масы моладзі.

С. Клопай.

Мы падначалілі жалеза

(На курсах Цэнтральнага Інстытута Працы)

3 20-га красавіка г. г. Менская Біржа Працы комплектавала спецыялізаваную моладзь у Цэнтральны Інстытут Працы.

Да 10-га мая прыём курсантаў быў скончаны, і адміністрацыя падарыла курсантаў на наступныя дні цэхі: кавальскі і сільсары.

У нас у ЦІП'е ўстаноўлена вельмі дэспліна. Курсант, сільніўшыся 3 разы на працу, і зрабіўшы 2 прагуды бліжэй на асобу вучот і пры паўтарэнні ў далейшым сільніўшыся і прагуду, курсанта выключылі з курсу.

Пачынаецца рабочы дзень. Курсант падыходзіць да сваёй шафы, бярэ нумар і апраўляецца ў рабочы халат чакан завітат, Тым часам дзяжурны зачыняе шафы і адчыняе ў асобу кніжку незабраных нумары. Гэтым чынам вядзецца вучот сільніўшыся і прагуду.

Надаецца кавальскі—стройскі. Курсанты строіцца і становіцца на свае месца. Размовы спыняюцца і толькі дамада інструктара парухае гэтае цішыню. Пасля 10-ці хвілін запятак фікультуры напіраўнаецца ў цэх. Тут прыкоўнаецца увага да бітворацыі. Шарахніць напільнікі, стукваюць молаты—усё гэта з'яўляецца ў унісон агульнай працы.

За гэты час мы ўжо шмат чаму навучыліся. Раней мы працавалі з дружалінымі напільнікамі. Усе курсанты сільляліся, гаворачы, што будзем дэаралінімі майстэрамі і быў адказ інструктара, «што ў гэтых дружаліных напільніках кавальца якая-справа». Напершае, мы эканомілі ў матэрыяле, а падругое, у інструментах.

Цяпер мы ўжо працуем сапраўднымі інструментамі. Мы адцінем сабе гораці ў сваёй вытворчасці. Жалеза ў нашых руках прымае форму, па нашаму жаданню.

Акрамя практычнага навучання, мы займаемся яшчэ тэорыяй. Тры разы на тыдзень у нас праводзіцца лекцыя і практычныя напільнікі тэаэтрычных фігур. Такія чыны мы тавары з тэарыі і практыкай падшлі да металу і да варштату.

Шліонскі.

На вуліцах гораду Леніна.

(Уражанні).

Над'іжджам у ітэаінам Ленінграду, на ініцыятыве хлопцаў-штэбцістаў зроблена была самі з сабою «смычка»... Выпілі адно кучу, дзе з'явіліся «далучэнцы» да Беларусі ў грывінулі маладыя, комсамольскія песьнішкі... Зывінезі песьні і незмолкі... А людзі на палатно жалезнай дарогі прапуючы, астанаўліваліся, сучкалі, часамі выдзіліся патыдзілі, часамі ўсміхаліся...

Гэта былі работні, яны рапаравалі шыны... Ім чорным, замыгнатым, запараваным махалі рукамі эсккурсанты з вокнаў вагонаў, і ў адказ работні вельмі ківалі галовамі, шыкамі...

І ўвесь час не пераставала музыка шумела аркестр з песьнямі...

А потым раптам нехта з вагона, перасунуўшыся на дзвері і крыкву ў вагон: — Таварыш... Ленінград!

І рынуліся ўсе к вокнам. Пачалі перакідацца ўсім тым, што змагалі убачыць з налету:

— Глядзі, глядзі, вунь-вунь дымаць трубы...

— Вунь, здаецца... вышпа ісаіева відны...

— Ужо Ленінград!

А між ініцыятыў далёка было да гораду. Пачалі збірацца, апрацаваць, укладвацца ў чамаданчыкі, клумкі свае рэчы...

У левым баку ад чыніна прыгожымі купамі дрэў і кветкамі-купамі мігнуліся дзярцы... І мусіць кожнаму падумаўся віхрам заварчэлася і зыркала адна думка...

— Гэта-ж дзярцы «Царскавельскі» дзе цары барствалі ў бягудай гуляліны забывалі аб усеагульным катаванні працоўных, аб карчме...

І тут-жа думкі з уяўленьнем перакідаюцца ў другі бок, дзе вочы ў шэрай, туманнай далі шукаюць камяніцы, ахулаюць сталым, жорсткім крык гораду...

Усе гатаваліся сустраць па-святлошанаму горад, радзена, так слаўна...

Як натов агрула ласкава советча, скрозь туманіца сільны ўсміхнулася, і

гэтак-ж ласкава ўсміхалася прабеда на тавары эсккурсантаў, як толькі дачылі прыставаўшай ход падшоду да станцыі...

Вось і бурлівы Ленінград.

З вагону на перон вышлі.

А тут разам з крыкам працоўным, з лаянкам жалезным, з гудамі паравозаў, з шонам аднекуль з гораду—збівліся звыш і гукі эсккурсантаў разам з басам матэраў.

Безліч вірці беспаўрака з чорнай істужкай азад, чорнай вопратка, загарады, да чарноты абветраныя твары—яны вельмі-ласкава ўсміхнуліся выходзім з вагону эсккурсантам...

А як вышлі—абступілі матроам прасценкам з усіх бакоў і падшлі на абдэжышкі шыны «Парыская Комуна», шыкалі-сарад хлопцаў знімаць, а як сустракалі—буўна радаваліся, сільляліся...

А потым сустрача—мітанг.

Тав. Бурдін, старшыня эсккурсантаў камітэ, ад імя ЦК комсамолу Беларусі гаворыць аб мэтах нашага прыяду і відае падшэфны нам флэг і Ленінградскі комсамол...

Гаворыць ад імя Ленінградскага Губкому комсамолу т. Адамовіч, Собаеў, ад флоту т. Настусевіч, і ўсе аб адным... з вітаннем...

Кожную прамаву аратараў пакрывае аднагалоснае, комсамольскае: — Ура!

Ад імя эсккурсантаў адканае слова мае т. Кавалі... Окромімі, цікімі словамі, але глыбока ад душы гаворыць аб тых жаданніях і надзеях з якімі пільна ўся моладзь Беларусі сваіх таварышоў-эсккурсантаў...

А вочы ўсіх прыехаўшых прытка бегалі па узрушаных мураваных падрабату, уніраліся ў залатыя шпілі, што аяржыкамі сярбавалі веба...

Смылілася веба, бліжчю рашышкі мокрых падакам горад...

Першы раз ступілі сваёю нагою на

брук Ленінграду. Вясела, разам з матросамі ішлі на вуліцы, пера-беларускую марселасю, навушны не ўноў пачыналі, пераходзілі на другіх беларускіх...

На вузлах сьмех гукаў, вочы мэралі камініцы-волаты, вушны сучкалі жорсткія, упрываляны аж да надзяданні, званы таварышкі, аўтаніабільныя іраны, заводскі гудок...

Ува ўсім гэтым чуўся шырокі, бласкежы і вядлікі рымак, размах вядлікі падобны думкам Леніна...

А як ідзе далей «на Неўскаму» міжволя думачка і адчувачка і пачецца ў выбаўражэнні:

— Іду па тых сьмечках сінгошлі, дзе хадзілі ў 17 год влікіні барацьбіты Рэвалюцыі...

Пашлі чаразом па брук...

Напільніліся к гляду гораду, а для таго—каб лепш улічы горад трэба было ўстаць на вышкі ісаіеўскага сабору. Надыходзі к сабору і ён выглядае зусім не такім, як думаў яго убачыць... Здаецца нікі, ісаіеўска...

Пабраіліся на верх на крутых і пачынах драбінках. Як толькі ўзбравіліся на вышкі і віравалі ўні-душа, як то кажуць, у пільні жалеза...

Горад-нахматнаў дошкай адбіўся... Людзі-мурашкі саваліся, аўтабусы і кароты-даўлічкі цапкі... Увесь Ленінград,

ВЯРНУЛАСЯ ЎСЕБЕЛАРУСКАЯ ЭКСКУРСІЯ МОЛАДЗІ.

экскурсія прашла з надзвычайным посьпехам.

25-га ў Менск вярнуліся ўдзельнікі ўсебеларускай экскурсіі моладзі. Па іх апаваданні, экскурсія прашла з надзвычайным посьпехам—ўсе задаволены.

У часе правядзення экскурсіі ў Ленінградзе, апаратам Ленінградскага Аддзялення Беларускага было зроблена шэраг эдымкаў экскурсіі. У хуткім часе гэтыя эдымкі будуць дэманстрыравацца ва ўсіх кіно-тэатрах Беларусі.

Падрабязна аб экскурсіі чытай у наступным нумары «Чырвонай Зьмены».

М. Нікановіч.

